

Я не люблю дебелих, пишнотілих,
Фламандським пензлем створених мадонн,
Бо материнство — то не свято плоті,
А подвиг повсякденний і невдячний,
І мука радісна, і біль, і щастя.
Нехай дитя — то плід утіх земних,
Жагою тіла висічена іскра,
Але вона — не тільки плоть жива.
У неї є душа, вона — людина.
А що у цих тупих самицях фландрських?
Де грань, що відрізняє від тварини
Достиглу їхню, огрядну красу,
В якій немає думки? Я не знаю...
І лиш в одній, у Сікстинській мадонні,
В живій гармонії її душі і серця,
В її очах, розумних і тривожних,
Я бачу образ Матері-Людини.

1966

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.